

Cuvîntul...

Ca 'n basme-i a Cuvîntului putere,
El lumi aevea-ți face din păreri,
Și chip etern din umbra care pierе,
Și iarăși azi din ziua cea de ieri.

El poate morții din mormînt să-i cheme;
Sub vraja lui atotputernic ești:
Străbați în orice loc, în orice vreme,
Și mii de feluri de vieți traești.

Te-atinge doar, și tu—o biată clipa
Ce tremură 'ntre două vecinicii—
Privești de sus a lumilor risipă,
Și toat' a lor deșartăciune-o știi.

Aprinde 'n inimi ura, sau iubire, —
De moarte, de viața-i datator,
Și neamuri poate 'mpinge la peire,
Cum poate-duce mîntuirea lor.

* * *

Voi, căror vi s'a dat solia sfinta
De preoți ai acestei mari puteri,
Voi, în al căror suflet se framinta
Întunecate valuri de dureri

Și gânduri de-un întreg popor gândite—
Nu duceți minunatul vostru dar
Ofrandă minilor nelegiuite;
Ci, ca pe sfinta masă din altar

A 'mpărtașirii taină prea curată,
Așa cuvîntul să vi-l pregătiți—
Ca mii de inimi la un fel să bata,
Și miilor de veacuri să vorbiți.

A. Vlahuță

